

Fénysugárka

Volt egyszer, hol nem volt, volt egyszer az idők kezdetén egy halovány fénysugár. Kicsit sápadt volt szegényke, szinte elveszett a nagy sötétségben. Bántotta is nagyon, hogy ő nem képes világítani. A többiek olyan szépen ragyognak, szórják a sugaraikat, csak ő ilyen halódó.

Egyre szomorúbb lett, bánatában elfordult a társaitól, magába zárkózott. Egy ronda, sötét éjszakán azt vette észre, hogy már az a kevéske fénye is elfogyott, ami régen volt. Elgondolkodott, hogy miért lehet ez? Hiszen már nem pazarolja az energiáját semmire és senkire. Nem beszélget, nem dúdolgat, nem játszadozik a szellővel sem. Nem futkos naphosszat, és nem világít, holott az lenne a dolga, csak épp takarékoskodik. Spórol. És mégis egyre halványabb!

Úgy szeretett volna pedig ő is tündökölni, a társaival együtt kergetőzni a kék égen! De a bánat kiszívta az erejét. Már alig élt, hát úgy döntött, utolsó szeretetmorzsáit szétszítja fénysugártársai között. Legalább amíg pislákol még benne élet, közölhesse velük, hogy szereti őket, hogy ők voltak a legfontosabbak a saját léte után. De most előbbre léptek a sorban, és már ők, a társai az elsők! Ha utána örökre ki kell hunynia, akkor is ad mindenkinek a fényéből.

És ekkor csoda történt! A morzsákra válasz érkezett. Sok-sok milliónyi kis fénycsepp, ami fénytengerré válva felerősítette a halódó sugárka energiáját. Mintha csak milliónyi apró tükröt tartott volna valaki az útjába, ami visszaszórta rá a saját fényét.

Ekkor a kis fénysugár megértette, hogy nem tarthatja meg magának a fényt, adni kell mindenkinek, mert akkor él, akkor erős, ha mindenki táplálja, mindenki továbbadja. Ha nem áll meg a körforgás. Amióta ezt belátta, egyre erősebb lett, egyre csillogóbb. Egyre magabiztosabb. Szóba elegyedett fénysugártársaival, összebarátkozott velük, adott és kapott sok-sok szeretetet.

Szinte észrevétlenül lett egyre ragyogóbb. Később felköltözött az égre, hogy mindenkire szórhassa sugarait, válogatás nélkül. Este, ha elkezd sötétedni, ő a legelső, aki megjelenik, és reggel az utolsó, aki elhagyja az égi színpadot.

Úgy hívjuk: **Esthajnalcsillag**.